

MANŽELSTVO Z ROZUMU. OBETA PRE ROD.
ČOHO VŠETKÉHO JE OCHOTNÁ VZDAŤ SA PRE LÁSKU?

UVÄZNENÁ
KRÁLOVNÁ
KRISTEN CICCARELLI

COO
BOO

Uväznená kráľovná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristen Ciccarelli

Uväznená kráľovná - Iskari 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

UVÄZNENÁ
KRÁLOVNÁ

SÉRIA ISKARI:

Posledný Namsara

Uväznená kráľovná

Nebeská tkáčka

UVÄZNENÁ
KRÁLOVNÁ
KRISTEN CICCARELLI

Z angličtiny preložila
Denisa Ghaniová

COO
BOO

Copyright © 2018 by Kristen Ciccarelli
Translation © Denisa Ghaniová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1598-0
ISBN e-knihy 978-80-566-1642-0 (1. zverejnenie, 2020)

*Venujem Ferra'olovi, Baldhinovi a Grace:
trom žiarivým iskričkám nádeje.*

Pravidlá Upustenia

Zhasni svetlá.

Zatvor dvere na závoru.

Ak musíš plakať, vyhľadaj horskú bystrinu, nech prehluší tvoje vzlyky.

Pripál chlieb. Nechaj skysnúť víno. Prehod' soľ s cukrom.

Necestuj po zotmení.

Zamaskuj si tvár, nech ťa nikto nespozná.

Aj keď sa budeš báť, pusti sa.

Nôž Nebeskej tkáčky

Kedysi dávno žil muž menom Sunder, ktorý miloval svoj život. Každý deň vstával s úsvitom a zamieril na polia. Zasnene pozoroval dážd', čo zavlážoval jeho úrodu, a slnko, vďaka ktorému rástla. Vážil si silu svojich rúk, ktorými sial, žal aj postavil vlastný dom. Tie ruky, čo dokázali kolísať a uspať dieťa.

Sunder miloval svoj život tak veľmi, že keď si poňho prišla smrť, schoval sa pred ňou.

Smrť prehladala Sunderov dom, ale nikde ho nenašla.

Vólala po poliach, ale Sunder sa neukázal.

Smrť sa napokon vzdala a odniesla si namiesto neho niekoho iného.

Keď Sunder konečne vyliezol z úkrytu, bol na seba náramne pyšný, koho sa mu podarilo prekabátiť. Spokojne si hvízdajúc zamieril po prašnej ceste domov. Pred dverami však začul čudné zvuky a stuhol.

Vnútri sa ozývalo žalostné kvílenie.

Sunder otvoril dvere a zbadal manželku, ako kľáčí na podlahe v kuchyni a na prsia si tisne ich maličké dieťa. Keď sa zosunul na kolená vedľa nej, zazrel dcérine neživé oči. Zacítil chlad jej tela.

Sunder prekľal svoju šikovnosť. Rozplakal sa a škripal pritom zubami.

Od toho dňa Sunder už nevstával s úsvitom. Už nežasol nad dažďom či slnkom. A kedykoľvek sa rozhliadol po dome, ktorý vybudoval vlastnými rukami, videl len to, čo stratil.

Prosil smrť, nech mu dcéru vráti. Smrť to však nedokázala. Dušu dieťaťa si už vzala Nebeská tkáčka.

Sunder sa teda vydal odčiniť svoju chybu.

Bohyňu duší našiel sedieť pri tkáčskych krosnách; osnovu tvorili sny živých a útok zas spomienky mŕtvych. Keď Nebeská tkáčka začula Sunderove kroky, prestala tkať a odložila priadzu.

Sunder padol bohyni k nohám a predniesol svoju prosbu.

„Za splnenie svojho želania musíš zaplatiť,“ varovala ho bohyňa.

„Áno, dám vám čokoľvek.“

Nebeská tkáčka vstala od krosien. „Dlhujes mi svoju dušu. Svoju smrť, ktorej si unikol podvodom.“

Sunder zatvoril oči a spomenul si na dážd' vyživujúci úrodu, na slnko, vďaka ktorému rástla, a na zručnosť vlastných rúk.

„Vrátim ti dcérinu dušu. Môžem ju opäť prebudiť k životu.“ Nebeská tkáčka siahla po tkáčskom noži. „Ale musíš zaplatiť.“

Kľáčiaci Sunder vzhliadol k bohyni bez tváre a súhlasil: „Zaplatím.“

A tak Nebeská tkáčka zdvihla nôž...

A odrezala mu dušu z tela.

Prvá kapitola

Sestra jej tvrdila, že vybudovať armádu, zvrhnúť tyrana a vydat sa za kráľa bude trvať rok.

Roa to dokázala za tri mesiace.

A teraz sedela v najmenšom pavilóne otcovho domu za vyrezávaným akáciovým stolom, ktorý sa leskol ako zrkadlo. Z kozuba voňal sladký dym a na jej pleci si hovelá Essie, ktorá do látky zatínala pazúry v rovnakom rytme, akým Roa netrepežlivo podupkávala bosými chodidlami po koberci.

Päť dní náročného dohadovania mierových podmienok sa začínalo podpisovať na oboch sestrách.

Uprostred stola ležali na jednej kope slávnostné zbrane všetkých prítomných mužov a žien – dlhé a krátke nože, elegantne vyrezávané palčáty, lesklé kosáky – naskladané mimo dosahu na znamenie dôvery. Prázdne zostali len tri stoličky. Patrili zástupcom Rodu nebies a neobsadené zostávali už týždeň, nikto však o tom nehovoril. A Roa už vôbec nie.

Civela na prázdnu stoličku po svojej lavici a predstavovala si mladého muža, ktorý na nej zvyčajne sedával. Silné plecia. Oči zlaté ako pšenica. Tmavohnedé vlasy sčesané dozadu nad prítažlivou tvárou.

Theo, dedič z Rodu nebies.

Roin pôvodný snúbenec.

Odjakživa bol tvrdohlavý. Essiina myšlienka prenikla do Roinnej mysle súčasne s ďalším zarytím pazúrov do kože. *Ale nikdy nie takto.*

Roa prstom pohladkala krehký okraj krídla bieleho jastraba. Ich vzájomné puto – Essie ho označovala slovom „šum“ – medzi nimi horelo jasným teplým plameňom.

Zradila som ho, priznala Roa v duchu. Vôbec by som sa nečudovala, keby so mnou už nikdy neprehovoril.

Ich nemý rozhovor prerušilo hlučné zachrápanie.

Nová kráľovná s jastrabom na pleci sa prudko odvrátila od prázdnej stoličky a pozrela sa na mládenca, ktorý sedel vedľa nej. Oknom prúdilo dnu teplé popoludňajšie slnko a ožarovalo jeho neposlušné hnedé kučery. Lakte mal vyložené na stole a hlavu opretú o zaťatú päšť. Dlhé tmavé mihalnice sa mu dotýkali líc.

Dračí kráľ. Zaspal uprostred dôležitého stretnutia o mieri.

Tento... neschopný lenivec... bol osobou, pre ktorú sa Roa vzdala úplne všetkého.

Podráždená sa rozhliadla po tucte mužov a žien usadených okolo stola; išlo o zástupcov hlavných rodov z celého buša.

V duchu sa modlila, aby si hostia to chrápanie nevšimli.

Bolo to márne. Samozrejme, že to postrehli. Dax už celý týždeň pravidelne zaspával na rokovaníach o mierovej zmluve, a tým dával všetkým najavo, že mu nezáleží na zrušení sankcií, ktoré uvalil jeho otec a pre ktoré Roin ľud rok čo rok hladuje.

Nie, to Daxa viditeľne nezaujímalo.

A práve preto tu bola Roa. Trvala na tom, že podnikne namáhavú cestu na opačný koniec piesočného mora a osobne dozrie na formulovanie tejto životne dôležitej zmluvy. Po jej podpísaní už Dax nebude môcť ďalej porušovať svoje sľuby; nie bez následkov.

A práve preto sa všetci stretli tu, v dome, v ktorom Roa vyrastala, a teraz sa sústredene skláňali nad popísanými zvitkami.

Roa sa obzrela cez hromadu zbraní a spiacneho kráľa a zistila, že ju pozorne sleduje jej otec. Blížila sa jeho päťdesiatka, kučera-
vé čierne vlasy mu už pretkali striebřisté šediny a vyzeral chudšie a unavenejšie, než si ho pamätala. Je možné, aby sa takto zmenil počas jej dvojmesačnej neprítomnosti? Rovnako ako Roa mal na sebe bavlnenú tuniku s prestrihom na krku a vzorom Rodu piesne siahajúcim až ku golieru.

Poriadna dračia kráľovná by mala nosiť žiarivý farebný kaftan, precízne vyšívané papuče a zlatú čelenku na hlave, no Roa bola predovšetkým bušanka. Zvyčajne sa obliekala do skromných nefarbených plátenných šiat, ktoré jej ušila matka, a k nim si brávala korálikový náhrdelník zo svetlomodrého be-
rylu.

Otec zachytil Roin pohľad a potom skĺzol očami k mláden-
covi, ktorý bezstarostne chrápal vedľa nej. Jeho výraz sa nedal zameniť.

Nijako neskrýval, že dcéru ľutuje.

Roe stiahlo žalúdok.

Odmietala súcit. Najmä od vlastného otca.

Pod stolom štuchla novomanžela pod rebrá. Tým prudkým pohybom zaskočila Essie, ktorá bleskovo rozťahla krídla, aby nestratila rovnováhu. Dax sa s myknutím a tmeným zastona-
ním zobudil, ale namiesto toho, aby sa s kajúcim výrazom vy-
strel a začal sa sústreďiť, hlasno si zívól a ponatáhoval sa – čím
všetkým prítomným potvrdil, že naozaj tvrdo spal.

Akoby chcel každému ukázať, že ho toto všetko vôbec ne-
zaujíma.

Muži a ženy usadení okolo stola pozreli na Rou. Keď oča-
mi prechádzala z jednej tváre na druhú, každý odvrátil oči.

Títo ľudia do nej vložili dôveru, keď ich požiadala o vojsko, aby Daxovi pomohla zvrhnúť jeho otca. Teraz tu sedeli a zahabene na ňu hľadeli.

Dcéra z Rodu piesne, čo si to urobila? počula ich pýtať sa v duchu.

Ich pohľady sa jej vpaľovali pod kožu. Roa zaťala päste položené na kolenách. Zúfalo túžila stretnutie ukončiť, ale zvitok so zmluvou ešte neobsahoval všetky podpisy.

Obrátila sa teda k Daxovi, ktorý opäť široko zíval.

„Nudíme ťa?“ Roa sa ani nenamáhala potlačiť zatrpknutosť v hlase.

„Ale vôbec nie,“ zapriadol lenivo a zrazu sa sústredene zdával ponad stôl. „No v noci som sa príliš nevyspal.“

Roa pozrela rovnakým smerom ako Dax a Essie nepokojne prestúpila z nohy na nohu; do pavilónu práve vstúpila mladá žena. Bola to Roina sesternica Sara a pri boku si pridržovala podnos. Hnedé kučery mala stiahnuté do drdola a prichytené slonovinovým hrebeňom. Zápästia jej zdobili náramky z lesklých morských mušličiek.

Sara začala zo stola zbierať šálky s vychladnutým čajom, a keď si všimla kráľov pohľad, oslnivo sa usmiala.

Roa si zdráhavo vybavila priebeh včerajšieho večera. Po alkoholových hrách s jej bratmi a bratrancami začal Dax otvorene flirtovať s prítomnými ženami. Aj so Sarou. Na to si Roa musela zvyknúť: na Daxovo flirtovanie.

Bola si takmer istá, že by v opitosti dokázal flirtovať aj s drakom.

Odvrátila od kráľa a sesternice oči, aby nevidela ich vzájomné úsmevy. Nechcela vedieť, ako ďaleko tá hra zašla.

Bohužiaľ, mohla sa dívať len na rozpačité výrazy zástupcov ostatných rodov alebo na prázdnu stoličku.

Neznesiteľná voľba.

Nakoniec sa Roa rozhodla čeliť dôsledkom svojej zrady a zahľadela sa priamo na Theovu stoličku, akoby na nej sedel jej bývalý snúbenec a pohľad jej oplácal.

Niekedy sa pokúšala predstaviť si, ako by vyzeral jej život, keby dodržala sľub, čo mu dala. V otcovom dome by určite nesedel žiadny kráľ, neflirtoval by s jej sesternicami a neponižoval by ju pred ľuďmi, ktorí jej boli najdrahší na svete.

A neexistoval by nikto, kto by bušu zaistil bezpečie, začula v mysli Essiin hlas. Jastrabie pazúry sa jej láskyplne zaťali do pleca. Daxov otec by z nás vycedil poslednú kvapku krvi.

Essie mala, samozrejme, pravdu.

Urobila si to, čo si musela, pokračovala Essie a obtrela sa jej hladkou hlavičkou o líce. A všetci to vedia.

Áno, Roa to urobila pre každého bušana vrátane Thea. Nedovolí, aby ich premohol a okradol ďalší kráľ z Firgaardu. Aj tak si toho vzal už priveľa.

Roa pohľadkala Essie po jemných pierkach a pozrela na Daxa. Keď zvitok doputoval ku kráľovi, ten ho podpísal, z misky na stole vzal štipku piesku a posypal ním mokrý atrament. Po vyschnutí sfúkol nadbytočný prach, zvitok zroloval a podal ho Roe.

Medzi prítomnými zavládla až hmatateľná úlava. Kráľ svojím podpisom potvrdil, že dodrží daný sľub a konečne ich zbaví tyranie vládcov Firgaardu.

V miestnosti sa ihneď rozprúdil rozhovor a rozozvučal smiech.

Potom sa objavila slúžka s džbánom vína a Roa sa zachmúrila. Otec hosťom víno neponúkal a v buši si to mohol dovoliť skutočne málokto. Rozmýšľala, čo si teraz jej rodina odoprie, aby v tomto mesiaci dorovнала takýto nečakaný pôžitok.

Dax v blahej nevedomosti naplnil dva červené hlinené poháre a potom ledabolo prehodil ruku cez operadlo Roinej stoličky. Essie vyplašená jeho blízkosťou razom vzlietla z Roinho pleca.

Sestra uväznená vo vtáčom tele sprevádzala Rou na každom kroku už takmer osem rokov – o čom svedčili drobné jazvy po vtáčích pazúroch na jej pleciach –, takže Roa si bez nej ihneď pripadala ako nahá.

Dax s pohárom v ruke sa naklonil tesne k nej.

„Na mier!“ predniesol potichu a pritom ju zahalil oblakom mätovej vône.

Roa sa na Daxa neodvážila pozrieť. Dobre vedela, aké oča-rujúce sú jeho vrele hnedé oči. Aký prísľub srší z kriviek jeho pier. Bola až príliš často svedkom toho, ako dievčatá podliehajú Daxovmu šarmu, takže mu už dokázala odolávať.

Sústredila sa radšej na Daxovo hrdlo, na ktorom pravidelne pulzovala žila, a vzala si od neho pohár so slovami: „Na kráľov, ktorí dodržiaú svoje slovo!“

Na zlomok sekundy zachytila jeho pohľad a mala dojem, že sa mu v očiach mihla iskrička pobavenia, ale vzápätí zmizla za maskou zdvorilého úsmevu.

Roa ten úsmev neznášala. Nenávidela, čo s ňou robil.

Rázne odložila pohár na stôl a vstala.

„Ak sme hotoví,“ vyhlásila, prehrabala sa v kope zaslúžene získaných zbraní a vyhládala otcov pohľad, „tak ma musíte ospravedlniť. Mám ešte niečo na práci.“

Vylovila svoj kosák, ale na otcovu odpoveď nečakala. Odvrátila sa od stola a zamierila k otvoreným dverám. Už sa neobzrela.

Essie vyletela za ňou.

Roa sa tryskom rútila za hranice Rodu piesne. Poppine kopytá udierali po rozpálenej popukanej zemi a odnášali ju preč od otcovho sídla. Ďalej od mladého kráľa.

Tento známy svet, šíry ako obloha so zapadajúcim slnkom, čo sa jej rozliehala nad hlavou, sa pre ňu zmenil na väzenie. Vkročila doň síce dobrovoľne, ale s putami na rukách.

V polovici cesty v sebe Roa zachytila dôverne známy šum. Inštinktívne zdvihla pohľad a vysoko nad hlavou zbadala bieleho jastraba.

Essie.

Napriek vzdialenosti vycítila rozrušenie.

Kam ideš? volala na ňu sestra. *Nestihneš Rozdávanie.*

Poppy spomalila do kľusu a Roa sa zaklonila v sedle. Úplne zabudla, že dnes je Rozdávanie.

Raz do týždňa sa v sídle Rodu piesne konala večera pre najchudobnejších bušanov, na ktorých sankcie kráľovstva Firgaard doľahli najťaživejšie. Počas týchto večerov praskalo sídlo vo švíkoch, lebo tým, čo boli v najväčšej núdzi, sa dostalo pohostenie a výslužky zo všetkého, o čo sa Rod piesne mohol podeliť.

Mala by si tam byť, nedala sa odbiť Essie, ktorá sa stále vznášala nad Roinou hlavou. *Dodávaš im nádej, Roa.*

No návrat do sídla Rodu piesne znamenal čeliť Daxovi; prizerať sa, ako popíja otcovo víno a flirtuje so všetkými dievčatami v domácnosti.

Roa zaškrípala zubami.

Už niekoľko dní som pri ňom poslušne sedela. Myšlienkami sa prepaľovala do mysle svojho dvojčaťa. *Ak zostanem v jeho prítomnosti ešte sekundu, tak... Začala nechty do uzdy. Vezmem svoj sľub späť.*

Áno, stále ho mohla vziať späť. Manželstvo ešte nenaplnili. To znamenalo, že ho môžu anulovať.

Ale kto by nás v tom prípade ochránil? namietla Essie.

A o to išlo. To bolo podstatou Roinho rozhodnutia: zaistiť ľudu bezpečie.

Pôvodne si myslela, že vymeniť slobodu za ochranu bušanov bude jednoduchšie. Neuvedomila si, že sama za to zaplatí viac než slobodou.

V hlave jej opäť zaznel sestrin tichý mierny hlas: *Mala by si byť opatrnejšia. Ostatní si začínajú všimnúť tvoju neprítomnosť.*

Do sídla Rodu piesne dorazili už pred šiestimi dňami a Roa od tej chvíle mizla každú noc.

No a čo, nech si to všimnú, odsekla v duchu a popohnala Poppy do cvalu.

V diaľke sa červenohnedá zem postupne prelievala do zeleného lesa. Roa zamierila ku skrytej cestičke medzi akáciami. Vošla do lesného šera na mieste, kde sa kedysi hrdo týčilo sídlo piateho hlavného rodu...

Kým z neho nezostali len ruiny.

Sestrino zúfalstvo ju pichlo v hrudi ako ostrý šíp. Roa ho ignorovala.

Roa. Essiin hlas jej zablikal v myšlienkach; jastrab sa s námahou snažil udržať s ňou tempo a mával elegantnými bielymi krídlami proti víchru, ktorý ich zrážal naspäť. *Nemôžeš len tak ujsť!*

Som kráľovná, oponovala jej Roa v duchu. *Môžem robiť, čo sa mi zachce.*

Nesprávaš sa ako kráľovná! Essiine myšlienky slabli. *Správaš sa ako... vystrašené... sebecké... dieťa.*

To ju zaboľelo.

Roa vyslala k jastrabiemu obrysu svojej sestry mrazivú odpoveď. Essie na ňu reagovala rovnakým nepríjemným pocitom – a ešte silnejším.

Tešne pred tým, než sa Poppy zastavila pred hranicou lesa, biely jastrab prenikavo zaškriekal. Rou ten zvuk zasiahol ako bolestivý úder a potiahla Poppy za uzdu. Zachmúrene sa obzrela a zbadala Essie – bielu bodku na oranžovom nebi –, ako zápasí s vetrom v snahe dobehnúť ju.

Ďalší a ešte mocnejší úder. Roa zasyčala od bolesti. Zovrela uzdu a do sestrinej mysle vyslala odkaz: *Ak mi chceš ublížiť, darí sa ti to.*

Essie neodpovedala.

Roa verila, že to Essie pochopí. Veď jej sestra poznala život v zajatí lepšie než ktokoľvek iný. No rovnako ako Roina kamarátka Lirabel, aj Essie sa v posledných dňoch stavala čoraz častejšie na Daxovu stranu. Ktovie, možno aj ich dve očaril jeho smiešny šarm.

Roa sa od sestry trochu nahnevane odvrátila a bez ďalšieho čakania vošla medzi stromy.

Essie ju nájde. Vždy ju našla. Spájalo ich neviditeľné, ale napriek tomu žiarivé a silné puto. Roa sestru vnímala na každom kroku; cítila krehký obrys jej duše, aj keď ich delila šira púšť.

Kvitli tu palisandre a zem pokrýval nádherný koberec purpurových kvetov. Podobnú krásu by ste nenašli ani v paláci. Roa plnými dúškami hltala ich sladkú vôňu, zatiaľ čo Poppy mierila k bráne do sídla Rodu tieňa.

Ludia tvrdili, že toto miesto je skazené. Kedysi dávno tu zomrel človek a jeho rodina ho poriadne nepochovala, a tak sa nepreťalo puto medzi svetom živých a mŕtvych. Nakoniec sa počas Upustenia – najdlhšej noci v roku – mužova duša zvrhla a vyvraždila všetkých, čo boli nablízku.

Teda aspoň tak sa to tradovalo.

Skazené duše boli nebezpečné, a práve preto bolo potrebné dodržiavať obradné pravidlá Upustenia.

No aj keby sa ten príbeh zakladal na pravde, mužova duša odtiaľ už dávno odišla.

Roa zosadla, uviazala Poppy k vetve a rozpadajúcim sa vchodom vstúpila do ruín. Blúdila sálami bez stropov a striech a spomínala na prázdnu stoličku, ktorá pri podpisovaní zmluvy stála po jej boku. Bola to jasná urážka – no Roa vedela, že to ona urazila Thea ako prvá. Rod nebies ako jediný z hlavných rodov hlasoval proti tomu, aby pomohla Daxovi pri vzbure. A v buši bolo vždy potrebné dosiahnuť jednohlasné rozhodnutie, aby

smelo vojsko prejsť na druhý koniec piesočného mora. Roa ten zákon porušila.

A potom Theovi zlomila srdce.

V ruinách sídla teraz preskúmavala každý kút. Nikde nikoho. Prešla ním ešte raz.

Neprišiel, pomyslela si sklúčene.

Theovi sa nepozdávalo, že by mala pomáhať Daxovi. Bol presvedčený, že ak Roa raz odíde, už sa nevráti.

Mýlil si sa, namietla v duchu. *Vrátila som sa*.

Áno, je tu. V týchto ruinách, kde sa predtým zvykli vždy stretávať – a čaká naňho už piatu noc za sebou.

A počas týchto piatich nocí sa Theo neukázal ani raz. Lebo Roa sa vydala za Daxa a stala sa kráľovnou.

A pre Thea bola navždy stratená.

Vysoko v korunách stromov burácal vietor. Roa sa vyšplhala na okennú rímsu v rozpadajúcej sa stene, chrbtom sa oprela o studený zaprášený kameň a zaborila si tvár do dlaní.

Teraz si kráľovná, pripomenula si v duchu. *Kráľovné neplačú*.

Presne to by jej povedala Essie. Keby tu bola.

Čakajúc na prílet sestry, Roa premýšľala o hanbe v otcových očiach. V očiach všetkých prítomných.

Možno je lepšie, že sa tam Theo neukázal. Od neho by taký pohľad nezniesla.

Ubehla hodná chvíľa a Essie sa stále neukázala. Roa zdvihla pohľad nad koruny stromov, kde začínala tmavnúť obloha.

Inštinktívne pátrala pohľadom po Essiiných dvoch oblúbených hviezdach. *Hviezdne dvojčatá*, nazývala ich sestra. Essie milovala príbehy o Nebeskej tkáčke, bohyni, ktorá z ľudských duší pradije hviezdy a potom ich prišívá na oblohu.

Roa si predstavila, ako Nebeská tkáčka upradie z Essiinej duše hviezdu a zavesí ju na oblohu osamotenú, bez Roy.

Po chrbte jej prešiel mráz.

Kde sa sestra zdržala tak dlho?

Roa nahliadla do svojej duše, či s ňou nenadviaže zvyčajný šum. To hrejivé a takmer hmatateľné žiarivé puto sestry spájalo ešte pred Essiiným nešťastím.

Tentoraz však Roa zistila, že spojenie je nejasné a slabé, nepatrné ako spomalený pulz.

Essie?

Žiadna odpoveď.

Roa zoskočila z rímky a prázdny, napoly zrútenými sálami sa vrátila k východu.

„Essie?“ zvolala. „Kde si?“

Odpovedala jej len ozvena.

Zrýchliła krok. Spomenula si, ako čudne k nej doliehali sestrine posledné myšlienky. Ako z ohromnej diaľky.

Essie, ak je to vtip, nie je na smiech.

Keď Roa vyšla von, odviazala Poppy a rýchlo vyskočila do sedla. Popohnala ju späť k línii lesa. Kým ju prekročili, slnko už zapadlo a obloha zatiaľ potemnela ako atrament, ale Roa na nej nikde nevidela stopu po bielom vtákovi.

Pritisla si ruky k ústam a vykričla sestрино meno.

„Essie!“

Hlas sa rozľahol krajinou a zamrel. Vietor jej za chrptom zašuštal lístím.

O jednej veci spolu sestry nikdy nehovorili; báli sa, že ak vyslovia svoje obavy nahlas, mohli by sa zmeniť na skutočnosť. Duša, ktorá hneď neprešla na druhý breh, nemohla vo svete živých zostať navždy. Volanie smrti bolo prisilné.

Lenže Essie tomu volaniu vzdorovala už dlhých osem rokov.

Roa zdvihla pohľad k hviezdám a zlomene zašepkala: „Essie, kde si?“

Príbeh dvoch sestier

Kedysi žili dve sestry, ktoré prišli na svet počas najdlhšej noci v roku.

Tá noc nie je určená na oslavu nového života, ale na lúčenie sa s mŕtvymi. Práve preto sa nazýva Upustenie.

Babice sa pokúšali pôrod sestier vyvolať skôr. Márne. Tak sa ho aspoň snažili oddialiť.

No dievčatá sa akoby naschvál narodili presne o polnoci.

Väčšina novorodencov reaguje na prvý dúšok života plačom, lebo príchod na svet ich vystraší, a upokojí ich až matkina útecha.

Dvom sestričkám však nevytiekla z oka ani slza. Vstúpili na svet potichu, vo vzájomnom objatí, akoby inú útechu nehľadali a nepotrebovali. Akoby sa – kým budú spolu – nemali čoho báť.

Ale na tom vlastne nebolo nič čudné.

To čudné ešte len nasledovalo.

Ich matka Desta si všimla, že keď sa jedno z dievčat rozplače, druhé ho uteší. No vždy keď sa rozplakali obe dcéry naraz, v záhrade vädli ruže. Desta po čase zistila aj to, že keď dostane záchvat hnevu jedna, druhá ju upokojí, no len čo dostanú takýto záchvat obe naraz, sklo v oknách praská a zrkadlá sa triešťa.

Akoby svojimi prepojenými myslami dokázali otriasť svetom v základoch, len aby sa prispôsobil ich vôli.

Keď sa Desta dcér opýtala, kto rozbil zrkadlo, jedna či druhá vždy odvetila: „Za to nemôžeme my, mama. To šum.“

„Šum?“ nechápala Desta. „Čo je to?“

Dievčatká neveriacky zagánili na matku.

„Šum je tá hrejivá žiara, ktorá nás spája ako rozochvená struna. Nemáte s ockom tiež takú?“

Nie. Destu s mužom nespájalo podobné puto, ale keď mu o ňom hovorila, len mávol rukou a povedal, že dvojčatá spolu trávia priveľa času a majú divokú fantáziu. Bolo pravdou, že sestry sa spolu hrali, učili sa, spoločne aj spali... Málokedy sa od seba vzdialili aspoň na okamih.

„Prospelo by im mať aj iných kamarátov,“ povedal manželke.

Desta súhlasila. Napísala svojej dávnej priateľke Amine. Jej syn Dax mal každým rokom väčšie problémy zvládnuť školské učivo. Jeho učítelia to s ním vzdali so slovami, že je negramotný a neschopný vzdelávať sa, a Aminu sužovali obavy. Desta jej preto navrhla, nech chlapca pošle na leto do sídla Rodu piesne.

Možnože práve hry s chlapcom vyliečia dcérky z tohto nezdravého putá, sľubovala si Desta, ktorú už unavovalo sledovať umierajúce ruže.

A ak budú mať dvojčatá ďalších kamarátov, možnože nebude musieť stále kupovať nové zrkadlá.

Druhá kapitola

Nikto nerozumel putu medzi Rou a Essie. Pred nešťastím považovali ľudia ich prepojenie za čudné, niekedy až desivé. Roa ho však brala za samozrejmosť. Nevedela bez neho fungovať.

Essie toto puto pomenovala šum: bolo ňa hrejivé žiarivé vlákno, ktoré sa v nich chvelo ako struna a pripomínalo pieseň.

Po nešťastí sa šum zmenil. Už nedokázali odlíšiť myšlienky a pocity jednej od myšlienok a pocitov tej druhej a – predovšetkým – nerozlišovali bolesť.

Splynuli v jednu bytosť.

Už skoro osem rokov žila Essie len v Roinej hlave a Roa zase v Essiinej.

A práve preto Rou sestriino odmlčanie tak vystrašilo.

Možno sa vrátila späť do sídla Rodu piesne, dúfala Roa v tichu noci, ktoré prerušoval len nepravidelný dych Poppy.

Uprela pohľad do diaľky na zubaté masívy týčiace sa do výšky. Čím vzdialenejší bol štít, tým tmavší sa zdal. Polmesiac zalieval planinu striebriстым svitom a odrážal sa od Poppinej spotenej srsti.

Tu a tam sa v horách mihol tieň.

Draky, poznamenala v duchu Roa.

Kedysi sa to tu hemžilo drakmi; vlastne až donedávna Daxov ľud lietal na drakoch vysoko po oblohe. Bohužiaľ, pod vládou krutej kráľovnej – jeho starej mamy – sa draksori a draky obrátili proti sebe. Z bývalých spojencov sa stali zatrpknutí nepriatelia. Trvalo to, až kým Daxova sestra Asha tento zvrhľý režim neukončila.

A od toho okamihu sa draky postupne vracali.

Do známych stajní Rodu piesne dorazila Roa s Poppy až po polnoci. Privítalo ju tiché odfrkovanie a švihanie konských chvostov. Stajne boli čerstvo vykydané a voňali suchou hlinou a čerstvým senom.

Roa rýchlo odsedlala Poppy a rozbehla sa po cestičke k sídlu. Dnu nesvietilo ani jedno svetlo, žiaril len oheň v kozube ústredného pavilónu, ten vždy horel celú noc.

„Essie?“ zakričala a pokúsila sa znovu v duchu nahmatať to zvyčajne žiarivé vibrujúce puto.

Štekaním jej odpovedali len psy – Nola a Nin. Len čo ju spoznali, vrhli sa k nej a snažili sa ju ulízať na smrť. Roa prebehla okolo nich a radmi figovníkov sa ponáhľala k vchodu.

Vnútri vládla čiernočierna tma, preto sa pridržovala zaprášenej kamennej steny. Drsný kameň bol na dotyk úplne iný ako omietnuté steny paláca. Roa uprednostňovala jednoduché hlinené podlahy a nahrubo vytesané okná domova pred zdobenými vitrážami a mozaikovou dlažbou paláca. Rovnako mala radšej pach dymu a akácií než vôňu mäty a citrusov.

Toto bol iný svet. Jej. A tento svet zajtra opustí – druhý raz a navždy.

Opäť zavolala na sestru.

Znova žiadna odpoveď.

Essie by však bez rozlúčky s Roou nikdy neodišla. Boli nerozlučná dvojica. A zajtra ráno prejde Roa s manželom, ktorého nemiluje, cez púšť do mesta, ktoré nie je jej domovom. Nemôže tam ísť sama. Bez sestry sa nezaobíde.

Pri dverách svojej a Daxovej izby potlačila paniku.

Jednoducho sa hnevá, že som jej ušla, nahovárala si. Pokúšala sa uveriť, že ráno nájde Essie uvelebenú na vankúši vedľa svojej hlavy, ako zvyčajne.

Roa skúsila potlačiť svoje obavy, vošla do izby a zatvorila za sebou dvere. Oknom dnu prúdil mesačný svit a dopadal priamo na posteľ.

Na posteľ, ktorá zívala prázdnotou.

To nebolo nič nečakané. Roa sa Daxovej posteli vyhýbala ako koza nožu a Dax na oplátku vyhľadával posteľ iných žien.

Jej rodina o tom netušila. Nevedeli ani to, o čom sa šušká na chodbách kráľovského paláca vo Firgaarde: že Roin manžel si každú noc berie do postele inú ženu.

Normálne by bolo Roe jedno, s kým sa Dax ťahá, hlavne ak sa vyhýbal jej posteli. Ich manželstvo tak pre ňu bolo jednoduchšie.

Ale dnes večer? Možno za to mohla prenikavá bolesť zo ses-trinho zmiznutia, možno tých dlhých päť dní, keď musela od Daxa znášať opakované ponižovanie... Roa dnes prázdnu posteľ brala ako osobnú urážku.

Toto sídlo bolo jej domovom. Takmer každé dievča pod tunajšou strechou patrilo do rodiny.

Roa mala sto chutí šmariť niečo o stenu, no tým by len všetkých prebudila. Prišli by sa vypytovať, čo sa tam deje. Nakoniec zamierila k drevenej truhle konča postele, ktorú jej darovala matka, a zdvihla veko vykladané slonovinou.

Vyzliekla si plátenné šaty a rýchlo si cez hlavu pretiahla nočnú košeľu. Presvedčila sa, že na lýtku jej stále drží puzdro s nožom – s Essiiným nožom, ktorý slúbila postrážiť – a pustila sa do zapínania gombíkov.

Zrazu k nej z chodby doľahli hlasy.

Počula ich síce len tlmene, nezretelne, ale uvedomila si, že jeden patrí mladému mužovi a druhý dievčaťu. Chichotali sa,

akoby boli opití, a raz sa šeptom okríkli. Roa síce netušila, komu tie hlasy patria, ale mala svoje tušenie.

Blížili sa k dverám.

Roa zaťala ruky v päsťe. Jedna jej časť túžila rozraziť dvere, vytasiť sestrin nôž a počkať na Daxa. Ale unavenejšia, utrápenejšia časť jej radila: *Uteč!*

Počúvla ju.

Otvorila okno a vyhupla sa na rímsu práve v okamihu, keď sa hlasy ozvali priamo pri dverách. Roa sa nezdržovala zisťovaním, s kým je Dax tentoraz, a zoskočila do záhrady. Kým sa dvere otvorili, už bežala k Lirabelinej izbe.

V kamarátkinej posteli prespávala celý týždeň, takže ďalšia noc nezohrá žiadnu úlohu.

Zvykla sem chodiť na noc už od Essinho nešťastia. Potrebovala vedieť, že vedľa nej niekto leží, potrebovala cítiť tlkot ďalšieho srdca... Upokojovalo ju to.

Vedela, že príde večer, keď si od nej Dax vezme to, čo mu dlhuje. Zabrániť tomu nemohla. Kráľ potrebuje dediča a Roa je jeho kráľovná. A povinnosťou každej kráľovnej je počať a porodiť nástupcov trónu.

Ale dnes v noci ešte nie.

Rozdelený národ

Keď prvý Namsara priniesol z púšte posvätný plameň a založil Firgaard, mesto nemalo žiadneho vládcu a neobklopovali ho hradby. Národ Starca si svoje mesto spravoval sám. Každý hlas mal svoju váhu a všetky rozhodnutia boli spoločné. Kto žil v hojnosti, delil sa s tými, ktorí trpeli nedostatkom. Slabí a chudobní sa tešili rovnakej váženosti ako silní a zdraví.

Starcov národ veril, že ľudia si majú byť blízki, a preto sa o seba všetci navzájom starali.

No ako ubiehali roky a počet ľudí narastal, nezhody sa zmenili v nepriateľstvo. Ľudia sa odnaučili vidieť ostatných ako rovnocenných. Zabudli, že nemajetní sú rovnako dôležití ako bohatí. Zabudli, že každý hlas má rovnakú hodnotu.

Starcov národ zabudol, že ľudia sa majú starať jeden o druhého.

Obyvatelia mesta zatúžili po kráľovi, čo by vytvoril pevne stanovené zákony, podľa ktorých by vládol. Zatúžili po armáde, ktorá by ich chránila, po hradbách, ktoré by zabránili príchodu cudzincov.

Ale takto to Starec pôvodne nezamýšľal.

Jeho národu to však bolo jedno... až na hŕstku oddaných.

Táto hŕstka bola stále presvedčená, že rozhodnutia by mali vznikáť rovnako, ako rastie strom – od koreňov, od zeme, smerom nahor. Nepáčilo sa im stavanie hradieb či platená armáda, ktorá mala vďaka mečom udržať nepriateľov pred hranicami mesta, lebo neverili, že nejaký nepriateľ vôbec existuje.

Za svoje názory si vyslúžili prenasledovanie a nazvali ich fanatikmi. Nakoniec sa s ťažkým srdcom rozhodli Firgaard opustiť.

Nebolo to však ľahké.

Mestu totiž medzičasom začal vládnuť kráľ. Kráľ, ktorý im nemienil dovoliť odísť. Ovládal Firgaard aj okolitú krajinu, od pohorí cez púšť až k moru.

„Napriek tomu sa k vám zachovám veľkoryso,“ vyhlásil.

Ponúkol tejto hŕstke nespokojných buš za púšťou a dovolil im odísť v mieri, avšak pod jednou podmienkou: hoci zostanú žiť za mestskými hradbami, odplatia sa za jeho veľkorysosť odvádzaním dane vo výške jednej desatiny svojej celoročnej úrody.

Súhlasili, lebo nemali na výber.

Spoločne prešli dlhú púť za piesočné duny a v buši si vybudovali sídla piatich hlavných rodov. Prisahali si, že zachovajú staré zvyky, budú naďalej pohostinní, nepostavia žiadne ochranné hradby a že si budú navzájom pomáhať. A všetky rozhodnutia urobia spoločne, aby bolo počuť každý jeden hlas.

A predovšetkým, že nikdy nezabudnú na to, že ľudia si majú byť blízki.

Keď zo vzdialených krajín prichádzali cudzinci utekajúci pred hladomorom či záplavami, mesto Firgaard pred nimi zatvorilo brány, zatiaľ čo päť hlavných rodov v buši ich prijalo pod svoje strechy. Dali im pôdu, aby si mohli postaviť nové domovy, a podelili sa s nimi o všetko, čo mali. Prišielci teda zostali, uzatvárali sobáše s pôvodnými hosťami, bránili ich proti nepriateľom, pred ktorými sami utiekli, a priniesli im nové príbehy a bohov: Nebeskú tkáčku, strážkyňu všetkých duší, a jej dar Upustenia. Pristáhovalci ich navyše naučili, ako kovať ostré čepele, a presvedčili ich, že v čase najväčšieho ohrozenia je potrebné pozdvihnúť zbraň na obranu svojich najbližších.

Ako sa roky zliali do storočí, bušania sa čoraz menej podobali obyvateľom Firgaardu, ku ktorým kedysi patrili. A keď v druhých nevidíte odraz seba, začnete ich považovať za nepriateľov.

V tomto ohľade bušania zradili svoje dávne presvedčenie, že nepriatelia neexistujú.

Tretia kapitola

„Ako to myslíš, že si nepribalil môj stan?“

Roa sa prudko obrátila k bratovi, ktorý práve odopínal koňovi uzdu.

Po celodennej jazde teraz slnko sálalo nízko nad obzorom a ponad zlatý piesok sa valili mocné vlny horúčavy. Výprava sa musela zastaviť, lebo neďaleko spozorovali kídle drakov. Väčšina ľudí videla v ich návrate dôkaz, že kráľovstvo sa konečne uzdravuje, ale stále išlo o nebezpečné predátory a bolo rozumné vyhýbať sa im.

„Nezostalo naň miesto,“ zamrmal Jas, kým priväzoval koňa k ostatným. Okolo hlavy a pliec mal voľne zaviazanú gaštano-vohnedú šatku proti piesku, ktorá ho chránila aj proti slnku, a po bokoch mu viseli dva zaslúžene získané nože s vyrytým motívom Rodu piesne.

„Takže si sa rozhodol nevziať práve môj stan?“

Brat sa otočil k Roe a zdvihol ruky na obranu. „Ospravedlňujem sa, ale inak to nešlo.“

„A kde mám podľa teba spať?“

Jas sa zadíval na druhý koniec karavány. Roa pozrela tým istým smerom.

Dax tam do pol pása nahý staval stan bez pomoci ostatných. Keď sa zohol, aby zatĺkol kolíky do zeme, na chrbte sa mu za-
trblietali kvapky potu. Roe stačil jeden pohľad, aby si uvedo-
mila, že tie slabé kolíky rozhodne nepostačia, ak ich náhodou
zastihne búrka.

Preto sa s Daxom pohádala už cestou do buša, a vtedy jej
slúbil, že keď sa dostanú do sídla Rodu piesne, zaobstará nové.

Ďalší sľub, ktorý Dax nedodržel, pomyslela si Roa a na jazyku
pocítila horkosť. Nekúpil nové stany, rovnako ako neodvolal
sankcie uvalené na jej ľud a nezostavil demokratickejšiu radu.

Toto všetko jej totiž nasľuboval pred povstaním.

Ale to by mala zaistiť mierová zmluva, pripomenula si Roa
a pokúsila sa upokojiť. *Vďaka nej dodrží svoje sľuby*. Zmluva ho
po návrate do mesta prinúti dodržať záväzné slovo, keď na to
nestačí samotná česť. Však ona na to dozrie.

„Môžeš prespať v Daxovom stane,“ navrhol jej Jas.

Roa sa prudko otočila k bratovi.

Pripadalo jej to ako lešť. Zrada. Jas dobre vedel, aký má Roa
názor na prespanie v Daxovom stane. Prečo to teda povedal?

„Nechápem, v čom je problém.“ Z Jasovho hlasu sršalo zú-
falstvo. Čierne kučery nad čelom mal zvlhnuté od potu. „Nie je
azda tvojím manželom? Nemala by si v jeho stane spať sama od
seba?“ O čosi tichšie dodal: „Ludia si o tom už začínajú šuškať.“

Roa prebodla brata ostrým pohľadom.

Jas ho odignoroval a trucovito dopovedal: „A včera večer si
chýbala na Rozdávani. Kam si sa vytratila?“

„To je moja vec.“ Pod šatkou proti piesku bolo teplo a Roa
si zápästím utrela spotené čelo.

„Vydala si sa za kráľa, Roa. Nemôžeš utekať na stretnutia
s Theom, kedykoľvek si to zaumieniš.“

Roa sa rozhladla, ale s bratom zaostávali. Tu ich nemohol
nikto počuť.

„Prečo sa pýtaš, keď vieš, kde som bola?“ zavrčala.

Jas neodpovedal, len sa uprene zadíval dopredu. Dax prestal zatĺkať kolíky a vstal, lebo sa k nemu priblížila Lirabel. Spolu sa vzdialili od karavány, postavili sa jeden vedľa druhého a zabrali sa do vážneho rozhovoru.

„Je to inak, ako si myslíš,“ priznala Roa. „Išla som síce viac ráz za Theom, ale on sa na stretnutiach zatiaľ ani raz neukázal.“

Jas prešiel pohľadom z Lirabel na sestru.

„Nevidela som ho už celé mesiace. Neodpovedá ani na moje listy.“

„Ťažko mu to môžeš vyčítať. Zlomila si mu srdce.“

Roa sklopila hlavu ako napomenuté dieťa.

Jas očami opäť zablúdil k dievčaťu, čo sa rozprávalo s kráľom. Roa sa tiež pozrela na Lirabel. Keď včera večer vkĺzla do kamarátskej postele, tá bola prázdna a Lirabel sa až do východu slnka neukázala.

Roa to radšej hodila za hlavu.

Teraz mala Lirabel vlasy zaviazané nebesky modrou šatkou proti piesku, ale vytrčalo jej spod nej pár čiernych kučier a pod očami sa jej rysovali tmavé kruhy. Vyzerala... rozrušene. Dax sa jej niekoľkokrát dotkol, akoby sa ju pokúšal upokojiť.

Roa mlčky pozorovala brata, ktorý z Lirabel nespúšťal oči. Keď si v mysli prehrala udalosti posledných dní, zrazu si uvedomila, že tých dvoch už nevidava v tej istej miestnosti. Nedávno pri večeri Lirabel dokonca rýchlo odišla v rovnakom okamihu, ako sa vo dverách objavil Jas. Roe by sa to nezdalo čudné, keby sa tak Lirabel nezachovala aj na druhý deň pri raňajkách.

Zvláštne, že sa z ničoho nič začali jeden druhému vyhýbať. Jas mal k Lirabel odjakživa blízko, prenasledoval ju ako verné šteniatko, a Lirabel – ktorá u nich strávila dlhé roky ako zverenkyňa, a preto sa cítila zviazaná ich otcovi – verila, že Jasa jednoducho musí strpieť.

No teraz, po korunovácii, keď Dax povýšil Lirabelino postavenie zo zverenkyne na kráľovskú veľvyslankyňu, trávil s ňou oveľa viac času ako Jas. Sedávala mu po boku na rokovaniach. Písala listy, ktoré jej diktoval. Na zavolanie pribehla kedykoľvek, na rozkaz zašla kamkoľvek. A nedržala si odstup len od Jasa. Nedávno sa objavila aj priepasť medzi ňou a Roou a postupom času sa len prehlbovala. Roa netušila, ako k tomu došlo ani ako tú roklinu prekonať. Nebola na to príležitosť, lebo Lirabel trávila čas buď s kráľom, alebo v buši. Akoby sa vyhýbala aj Roe.

„Theo potrebuje čas,“ vytrhol Jas Rou z myšlienok. „Skús mu ho dopriať. Nesmieš naňho naliehať.“

Roa zaťala zuby. „Chceš povedať, že sa ho mám vzdať.“

Jas objal sestru okolo pliec a privinul si ju k sebe. Bol síce o rok mladší, ale značne ju prevyšoval. „Viem, že to nie je jednoduché. Hlavne nechcem, aby ti niekto ublížil.“

Roa vdýchla vôňu bratovho oblečenia – sladkú ako dym z ohňa v kozube. „Theo by mi nikdy neublížil,“ namietla.

Jas si opäť vzdychol, tentoraz podráždene. „Hovorím o Firgaarde. Pre jeho obyvateľov si kráľovná z cudziny. Už teraz ti nedôverujú, Roa.“ Stisol jej plece. „Tvoje nočné výlety sa nedajú prehliadnuť.“ Varoval ju rovnako ako Essie. „Ak kráľovský dvor v hlavnom meste nadobudne presvedčenie, že si zradila...“

„Rovnako ako zradil kráľ?“ vybuchla Roa. „Všetci sa tvária, akoby Daxove nočné výlety boli v poriadku, ale keď sa vytratím ja, obviní ma zo zrady vlastný brat!“

„Ja ťa predsa...“ Jas sa mierne odtiahol od sestry. „Z ničoho ťa neobviňujem. Pochop, že mi len záleží na tvojom bezpečí!“

Roa sa pri tých slovách naježila. „V živote som tvoju ochranu nepotrebovala.“

„Roa...“